

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

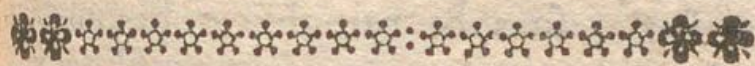
Herbipoli, 1699

Decas III. A 420. ad 430.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64743)

traditus est, tum omnes ecclesie Christianorum diruta & crudelissima in omnes Christianos persecutio desæviit, tantam scilicet Audæ zelus importunus tempestatem commovere potuit, quæ multorum sanguine placari non potuit: hinc tametsi laudabiliter fecerit Audas templum demolitum non resuscitando, quia ejusdem impietatis est adorare idola, & templa idolis erigere, minimè tamen probat Theodoretus, quod templum cum tanto periculo & damno ecclesie destruxerit.

S. Hieronymus Catholicorum magister & lumen mundi anno ætatis suæ 91. ut aliqui scribunt, diem suum obiit, cujus imagini in ecclesia leo appingi consuevit, in hieroglyphicum, quod adversus hæreticos veluti leo in eremo rugierit.

DECAS III.

** A 420. ad 430. **

421. **T**heodosius uxorem duxit filiam * Leontii Philosophi ante baptismum dictam Athenaidem, postea verò Eudoxiam cognominatam, Virginem artibus liberalibus excultissimam, prudentissimam & pul-

IANI.
abhorre
na dogma
elicit non
dololatrie,
veniant;
ponatur:
ro illorum
Dei pra-

TORIS

Augusti-
hilo, sed
tra quem
idem ca,
rudentid,
onfessu

orio in
d prin-

conci-
ad hos
ui Py-
is Per-
est, nec
moni-
e neci
tra-

& pulcherrimam quæ in laudem mariti sui elegantissimum poëma composuit de bello Persico. Dicunt quidam Pulcheriam has nuptias callidè conciliâsse, ut ipsa (fratri suo uxore minùs familiâ & opius avitis potente concessâ,) in imperio sola omnia posset.

✽(422.)✽ Celebris hic annus est natâ Eudoxiâ filiâ Theodosii & Eudoxiæ, cujus natales magnæ gaudio in Oriente celebrati sunt, nec minor lætitia fuit in Occidente.

✽(423.)✽ Obiit Honorius Imperator cùm imperâisset ab obitu Theodosii Patris sui annis ferè 28. & vixisset annis 39. Vir religione quàm armis major, quâ tamen multos tyrannos & infinitos propè barbaros debellavit, & sustulit. In suis ducibus felix, quamvis proditoribus & infidis: qui victorias suas & reipublicæ fortunatam administrationem non suis consiliis, sed Deo, precibus suis exorato, debuit.

Obiit etiam Bonifacius, cui S. Cælestinus successus est, & quidem satis pacificè: quamvis enim Eulalii factio adhuc glisceret, metu tamen Honorii adhuc viventis repressa est.

✽(424.)✽ Theodoretus vir de Ecclesia Catholica meritissimus, Episcopus Cyri

crea-

creatus (quæ civitas octingentas paræcias numerabat) Regionem illam Macedonianis hæreticis expurgat, plusquam decem millibus illorum ad ecclesiam redeuntibus, cum tamen vel unum ex eis Deo lucrari, tunc temporis miraculum videretur.

Beda ad hæc tempora refert miraculum quod in libello suo Bonifacius descripsit, de puero Judæo, qui cum Christianis sanctam Eucharistiam sumpsit, & domum rediens, ac spiritûs ardore succensus clamavit iteratò se Christianum fieri velle, quem Pater furore infaniens in furnum ardentem immisit, unâ cum matre Judæa, quæ contra maritum puero opem afferre eumque manibus parentis eripere conabatur, qui tamen illæsi in flammis servati, & liberari sunt.

(425.) Cùm nullus esset in Occidente qui jure sanguinis imperium gubernandum susciperet, (Honorius enim ante obitum suum Gallam Placidiam Augustam sororem suam, cum ejusdem filiis duobus Valentiniano & Honorio ex Constantio susceptis ob suspicionem cujusdam perduellionis & conspirationis cum hostibus in Orientem transmiserat, ubi à Theodosio perhonorificè excepti sunt.) Hac occasione quidam qui præfecturam præ-

præ-

prætorii gesserat Imperium per tyrannidem arripuit: adversus hunc opprimendum Ardaburius sive Artabures a Theodosio cum copiis missus est. Sed hic Salonis urbe Dalmatiæ profectus & navigans Aquileiam dispersis navibus Ravennam delatus in manus Joannis tyranni devenit, ab eoque in vincula coniectus est. Quod expertus filius ejus Aspar cœli ope & pietate confusus, patrem vinculis exsolvere decrevit: nec defuit auxilium divinum tam piis & fortibus ausis. Angelus enim sub habitu pastoris Aspari se viæ ducem obtulit qui eum cum copiis suis per stagnū Ravennæ adjacens, aquâ divinitus exsiccata, in urbem immisit. Cæsus tunc Joannes tyrannus, Ardaburii rupta vincula, & urbs quæ tyranno faverat direpta est. Qui nuncius cum esset ad Theodosium delatus, dum ludos Circenses spectaret, vestigio populum ad basilicam ipse deduxit, gratias DEO pro tam insigni victoria & bello confecto acturus.

Sed & cum Scythis ingentibus copiis Joanni suppetias ferentibus, pugnandum fuit, qui Duce Boila ipsi Constantinopoli excidium minabantur, Theodosius autem vim suam fortissimâ & validissimam armaturam in precibus constituens, exoravit a Deo

Deo, ut barbaros & duces barbarorum fulminibus, peste, & ignibus è cœlo missis tam malè multati agnoscerent pietatem Imperatoris omni suo exercitu potentiorē esse.

Nec minùs in Occidente Pietas res imperii fluctuantes stabilivit, Præter omnem spem pace compositâ cum Aëtio, qui sexaginta Hunnorum millia pro Joanne Tyranno adduxerat: sed factâ utrinque magnâ cæde fœdus inivit cum Theodosio, eâ conditione, ut ipse titulo comitis auctus à Placidia reciperetur in gratiam, Hunni autem auro donati in patriam suam reverterentur, atque hoc fœdere Dux egregius servatus est Occidenti, & hostes simul atrocissimi eliminati: Valentinianus autem quod hoc anno accepit, à Theodosio Imperium facilè tueri & servare potuit.

(426.) S. Augustinus annum ætatis agens septuagesimum secundum, Episcopatus autem annum trigésimum secundum universo Clero assistente populóque consentiente adlegit sibi coadjutorem in Episcopali functione Eradium, quem etiam optavit sibi post mortem succedere, cujus rei exemplum recens præcesserat in Severo Episcopo Milevitano, qui sibi successorem vivens designaverat. Hac licentiâ designandi sibi successores multi

ti Episcopi bene & laudabiliter usi sunt. Excrefcente verò hominum iniquitate, cum Antistites successionem in propinquos refunderent, quos carnalis affectus non meritorum excellentia commendaret, eadem postea proscrip̃ta est, sacri canonibus & Pontificum decretis. Post hæc S. Augustinus non nihil sublevatus pastoralibus curis omnia sua scripta relegit, & præter alia adhuc plura de novæ edita duos retractationū libros conscripsit.

✽(427.)✽ Placidia auctore vel Felice vel Aëtio bellū decernit in Bonifacium comitem cum exercitu in Africa degentem, quòd is Regis Wandalorum affinem uxorem duxisset. Tribus tum ducibus expeditio commissa est, Mavortio, Galbioni & Sinori; sed cum hic duos alios sustulisset, ipsèque a Bonifacio cæsus esset, uni Sigisnulto Comiti bellum demandatū est. Huic autem impar Bonifacius ad Wandalos transfretavit, & ex desperatione eis Africam expilandam obiecit, parte ejus sibi reservatā, & duabus aliis inter Wandalos & Alanos auxiliares distributis. Fuit autem Bonifacius iste vir eximius cujus virtutem & merita plurimū antea S. Augustinus laudaverat, & adeò tandem defecit à se ipso, paulatim scilicet & non repente factus fuerit sceleratissimus. H. E.

HÆRESIS THEODORI MOPSVENI ET DIODORI TARSENSIS EPISCOPI.

Fuit Theodoricus Condiscipulus S. Chrysostomi in schola Libanii, postea verò Nestorii hæsiarchæ Magister, homo in luxuriæ cloacam usquè eò immersus (quod Monachismi desertoribus quorum è numero hic fuit, familiare est) ut nullâ eum ratione S. Chrysostomus inde eruere potuerit. Hic enim est ille ipse Monachus lapsus, ad quem Chrysostomus duas dedit epistolas ad erigendum eum, à fæditate suâ. Præter alia ejus deliramenta horrenda ejus blasphemia fuit, quâ in divinis quaternitatem confutuit, & negavit quidquam esse in veteri testamento, quod de JESU Christo ejusq; divinitate per prophetas vel immediatè revelatum sit.

Ejusdem farinae fuit Diodorus Tarsensis Episcopus, quia quamdiu vixit sub larva pietatis astute nefariam suam hæresin tegere novit, ut hypocrisi ejus decepti varii Sancti Patres Basilii, Chrysostomus, Cyrillus & Theodoretus laudes viri hujus tanquam acerrimi propugnatoris Ecclesiæ commemorârint & crebro deprædicârunt: deprehensum est autem quod latuit venenum post mortem in scriptis monumentis, relictis, in quibus duos filios adstruit alterum seorsum qui de semine David & sancta Virgine natus est, & alterum propriè Filium Dei, qui

qui ipse error quoque pestilens Theodori Mop-
suestiensis erat, & blasphema quaternitas perso-
narum. Ut verò lupum pelle ovinâ contegeret
Diodorus, simulavit unum se Christum docere,
hoc tantummodò nomen Patri Verbo & unige-
nito Filio tribuens: gratiam verò illi depu-
tans qui ex semine esset; quem etiam filium vo-
cabat, tanquam unitum ei qui secundum veri-
tatem est Filius: unitum scilicet intra solam
dignitatem, auctoritatem & honoris equalita-
tem. Ex his duobus lutulentis fontibus Theodo-
ro & Diodoro Nestorius suam doctrinam im-
piam hausit, & confirmavit.

✠(428.)✠ Genfericus (alii vocant Gei-
fericum) Rex Wandalorum in Africam
cum suis Wandälis movet, eamque co-
piis suis inundat, deterrimis scilicet om-
nium Arianorum in Catholicorum perni-
ciam jam in Hispania conjuratis. Hicom-
nia de populatus, nec ipsis pepercit arbo-
ribus ne scilicet latentibus in antris & syl-
vis ac post discessum suum è latebris pro-
deuntibus auxilio essent. Obvios quosque
internecone delevit, ut non homines sed
dæmones immissos in se Afri quererentur.
Inter hæc mala Bonifacius Comes,
qui hos barbaros provocavit in Africam,
detestatus initam cum Wandälis societa-
tem, per amicos suos in amicitiam cum
Pla-

Placidia & Valentiniano receptus, primò, pecuniâ, postmodum prælio Wandalos repellere tentavit, sed incendium quod excitavit, extinguere prout voluit, non potuit.

Aetius Francos Rheni ripam obsidentes in Germaniam fortiter repellit, & hac victoriâ tam bene visus est de imperio mereri, ut Placidia proditionis crimen ei condonaverit, & ad difficilia reipublicæ tempora reservandus Imperator judicaretur.

Theodosius in locum defuncti Sisinnii Episcopi Constantinopolitani Proclo & Philippo, aliisque neglectis, promovet Nestorium, Monachum Antiochenum, qui linguâ erat, potens, & vix alius Episcopatu fungi digniùs incepit, sed & nemo turpiùs deposuit. Quamprimum enim electus est Episcopus, curavit ut S. Chrysostomus coleretur inter Sanctos: exagitavit hæreticos, Gentiles, Judæos & sceleratos, & novam videbatur faciem Christianitatis Constantinopolim induxisse: hæc nimirum eo fine, ut præter suam impietatem, & præter suam hæresin, nulla alia fædior hæresis grassaretur.

(429.) Coelestinus Papa Germanum Antiodorensem Episcopum & Lupum Tre-

Tre-

Trecensem in Britanniam ablegat ad restituendam ecclesiam, & Pelagianam hæresin extirpandam. In hoc itinere sancti Præsules incidere in Genovesam nobilem virginem Parisinam, cui S. Germanus præscius futurorum in arrham desponsationis cum Deo nummum crucis signo notatum & casu repertum donavit. Fuerunt postmodum hæ nuptiæ Parisinis magis salutares, quam omnium reginarum suarum.

Missus est ab eodem Cælestino Palladius S. R. Ecclesiæ Diaconus ac postea Episcopus Scotorum & Apostolus factus, ut gentem illam magna ex parte gentilibus adhuc commixtam in unum ovile congregaret, quod tum ipse, tum successor eius Patricius præclaris gestis præstiterunt.

Nestorius jam honoris sui gradusque certis depositâ ovinâ pelle incipit apparere lupus, & insurgit in Beatissimam Virginem, eamque non *Deiparam*, sed à Deo *genitam* appellat. Cæpit autem hæresin suam disseminare datis ad monachos Ægypti litteris, quibus statim obstetit Cyrillus perhumaniter ad eum rescribens, sed responsum retulit fastu hæretico turgidum, demissiùs autem egit Nestorius cum Cælestino, quamdiu eum in partes suas pertrahere sperabat.

HÆ.

HÆRESIS NESTORII.

1. **JESUM** Christum ex **MARIA** natum prædicabat non esse Deum, sed tantummodo hominem, qui deinde sanctæ vitæ merito dignus habitus sit, ut divinitati conjungeretur, non personaliter per unionem hypostaticam, sed ita duntaxat, ut speciali prærogativâ in eo Divinitas habitaret, undè **JESUM** Christum nequam **Θεὸν** id est Deum, sed tantum **Θεοφύρον** sive Deiferum, nequè Matrem ejus **Θεοτόκον** Deiparam, sed tantum **Χριστότοκον** seu Christiparam vocabat. Et quemadmodum sunt duæ in Christo **JESU** naturæ Divina & humana, sic duas in illo personas statuit, quarum unam vocabat filium Dei, alteram filium hominis seu filium Mariæ. Sic discipulus haud degener à Theodori & Diodori Magistrorum suorum improbitate & turpitudine.

2. Positâ hac personarum pluralitate in Christo aiebat in Eucharistia veram carnem contineri, non Dei sed puri hominis justî ac sancti, qui sit templum & habitaculum Dei.

3. Eucharistiam Nestoriani conficiebant ex fermentato pane, eamque sub utraq; specie omnibus tum adultis, tum parvulis comunicabant, asserentes **JESUM** Christum non æquè sub una quàm utraq; specie contineri.

Causa porrò tam fidei doctrinæ in Nestorio fuit

fuit superbia, qua Sanctorum Patrum scripta & expositiones SS. Scripturarum respuebat, omnibus iis fastuosè sese anteponebat, quæ omnium pene hæreticorum ruina est.

✠(430.)✠ Cœlestinus mittit Cyrillo Phrygium (pallium id est, quo significatur plena potestas) eumque constituit Vicarium in iudicanda hæresi Nestorii. Ufus est deinde Cyrillus Phrygio illo in Ephesino Concilio, & in sacris solenniis more Romani Pontificis, & privilegium illud ex eo tempore propagatum est in Alexandrinos Episcopos successores.

Wandali & Alani Hipponem cinxerunt exercitu copiosissimo, concluso intra mœnia ejus Bonifacio, postquam omnes jam urbes Africæ præter Hipponem, Cirrham, atq; Carthaginem sui juris fecerunt. Tercio obsidionis mense S. Augustinus ex febribus magno cum sensu pietatis obiit, cum priùs manuum impositione ægrotum sanasset. Vixit annis 76. Sedit Episcopus 36. ut scribit Possidius Episcopus Calamensis, qui tum Wandalorum metu ad hanc urbem confugerat, Scripta ejus, Hipponem conflagrante, mirabiliter servata sunt.